

मीठे बच्चे – तिमीलाई आश्चर्य लाग्नु पर्छ – हामीलाई कति मीठो बाबा मिल्नु भएको छ, जसलाई कुनै पनि आशा छैन र कति महान् दाता हुनु हुन्छ, अलिकति पनि लिने इच्छा छैन।”

प्रश्न:- बाबाको आश्चर्यजनक पार्ट कुनचाहिँ हो? १०० प्रतिशत निष्कामी बाबा कुन कामनाले सृष्टिमा आउनु भएको छ?

उत्तर:- बाबाको आश्चर्यजनक पार्ट हो पढाउने। उहाँ सेवाको लागि नै आउनु हुन्छ। पालना गर्नुहुन्छ। स्नेह दिँदै भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, यो गर। ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, केही पनि लिनु हुन्न। १०० प्रतिशत निष्कामी बाबालाई कामना भयो- म गएर आफ्ना बच्चाहरूलाई मार्ग बताऊँ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको समाचार सुनाऊँ। बच्चाहरू गुणवान् बनून्... बाबाको यही कामना छ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई यस्तो रूहानी बाबा मिल्नु भएको छ जसले केही लिनु हुन्न, केही खानु हुन्न, केही पिउनु हुन्न। त्यसैले उहाँलाई कुनै आशा वा इच्छा छैन र मनुष्यलाई कुनै न कुनै आशा अवश्य हुन्छ। धनवान् बनूँ, फलानो बनूँ। उहाँलाई कुनै आशा छैन, उहाँ अभोक्ता हुनु हुन्छ। तिमीहरूले सुनेका थियौ, एक साधुले भन्छन्- म केही खान्ने, केही पिउँदिनँ। यो त नक्कल गरेजस्तै हो। सारा विश्वमा एकै बाबा हुनु हुन्छ जसले केही पनि लिने गर्नुहुन्न। त्यसैले बच्चाहरूले ख्याल गर्नु पर्छ- हामी कसका बच्चाहरू हौं। बाबा कसरी आएर यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। स्वयंको कुनै इच्छा छैन। स्वयं त गुप्त हुनु हुन्छ। उहाँको जीवन कहानीका बारेमा तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। तिमीहरूमा पनि थोरै छन् जसले पूरै जान्दछन्। दिलमा आउनु पर्छ- हामीलाई यस्तो बाबा मिलेको छ, जो न केही खानु हुन्छ, न पिउनु हुन्छ, नत लिनु नै हुन्छ। उहाँलाई केही पनि आवश्यकता छैन। यस्तो त कोही हुन सक्दैन। एकै निराकार उच्च भन्दा उच्च भगवानको नै गायन छ। उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। उहाँ तिमी बाबा पनि अभोक्ता, शिक्षक पनि अभोक्ता र सतगुरु पनि अभोक्ता हुनु हुन्छ। केही पनि लिनु हुन्न, लिएर उहाँले के गर्ने! उहाँ अनौठो बाबा हुनु हुन्छ। आफ्ना लागि थोरै पनि आशा छैन। यस्तो कोही पनि मनुष्य हुँदैन। मानिसलाई त खाना, कपडा आदि सबै चाहिन्छ। मलाई केही चाहिँदैन। मलाई बोलाउँछन्- आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस्। म हूँ निराकार, मैले केही पनि लिन्नँ। मेरो त आफ्नो आकारै छैन। म केवल यिनमा प्रवेश गर्छु। बाँकी खाने-पिउने यिनको आत्माले गर्छ। मेरो आत्मालाई केही पनि आशा छैन। म सेवाको लागि आउँछु। सोच्नु पर्छ, कस्तो अचम्मको खेल छ। एक बाबा सबैको प्यारा हुनु हुन्छ। उहाँलाई थोरै पनि आशा छैन। केवल आएर पढाउनु हुन्छ, पालना गर्नुहुन्छ, स्नेह दिनु हुन्छ- मीठे बच्चे, यो गर। ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, तर केही पनि लिनु हुन्न। गर्ने-गराउने बाबा नै हुनु हुन्छ। मानौं, मैले केही चीज शिवबाबालाई दिएँ। त्यो के गर्ने। टोली लिएर खाने? शिवबाबाको शरीर नै छैन। अब लिने कसरी? फेरि सेवा हेर कति गर्नुहुन्छ। सबैलाई राम्रो-राम्रो मत दिएर फलजस्तै बनाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई आश्चर्य लाग्नु पर्छ। बाबा त हुनु हुन्छ नै दाता। दाता पनि कति महान् फेरि कुनै इच्छा छैन। ब्रह्मालाई त चिन्ता छ- यति बच्चाहरूको सम्हाल गर्नु छ, खुवाउनु-पिलाउनु छ। जति पनि पैसा आउँछ त्यो शिवबाबाको लागि नै आउँछ। मैले त सबै कुरा स्वाहा गरिदिएँ। बाबाको श्रीमत्तमा चलेर आफ्नो सबै कुरा सफल गरेर भविष्य बनाउनु छ। बाबा त १०० प्रतिशत निष्कामी हुनु हुन्छ। केवल यही संकल्प छ- गएर सबैलाई मार्ग बताऊँ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको समाचार सुनाऊँ, अरू त कसैले जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। बाबाले शिक्षकका रूपमा पढाउनु हुन्छ। फी आदि केही लिनु हुन्न। तिमी शिवबाबाको नाममा लिन्छौ। त्यहाँ बदलामा मिल्छ। मलाई नरबाट नारायण बन्नु छ भन्ने इच्छा शिवबाबालाई छ र! बाबा त ड्रामा अनुसार पढाउनु हुन्छ। यस्तो होइन- म उच्च भन्दा उच्च तख्तनशीन बनूँ भन्ने आशा उहाँलाई छ। छैन। सारा आधार पढाइमा रँदैवी गुणमा निर्भर हुन्छ। अनि फेरि अरूलाई पनि पढाउनु छ। बाबा देख्नुहुन्छ- ड्रामा अनुसार कल्प पहिले जस्तै यिनको जो कार्य चल्छ, साक्षी भएर देख्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई पनि भन्नुहुन्छ, तिमी साक्षी भएर हेर। आफूलाई पनि हेर- म पढ्छु वा पढ्दिनँ? श्रीमत्तमा चल्छु वा चल्दिनँ? अरूलाई आफूसमान बनाउने सेवा गर्छु कि गर्दिनँ? बाबा त यिनको मुखलाई सापटी लिएर बोल्नुहुन्छ। आत्मा त चैतन्य छ नि। मुर्दामा आएर त बोल्न सकिदैन। अवश्य चैतन्यमा नै आउनेछु। त्यसैले बाबा कति निष्कामी हुनु हुन्छ, कुनै आशा छैन। लौकिक बाबाले त सम्झन्छन्, बच्चाहरू ठूला हुन्छन् फेरि मलाई खुवाउँछन्। उहाँको कुनै इच्छा छैन।

जान्नुहुन्छ- मेरो ड्रामा नै यस्तै छ, केवल आएर पढाउँछु। यो पनि निश्चित छ। मनुष्यले ड्रामालाई बिलकुलै जान्दैनन्।

तिमी बच्चाहरूलाई यो निश्चय छ- बाबाले नै हामीलाई पढाउनु हुन्छ। यी ब्रह्मा पनि पढ्छन्। अवश्य यिनले सबै भन्दा राम्रो पढ्छन्। यिनी पनि शिवबाबाको धेरै सहयोगी हुन्। मेरो पासमा त केही धन छैन। बच्चाहरूले नै धन दिन्छन् र लिन्छन्। दुई मुठी दिन्छन् अनि भविष्यमा लिन्छन्। कसैका पासमा केही छैन भने केही दिदैनन्। बाँकी राम्रो पढे भने त भविष्यमा राम्रो पद पाउँछन्, यस्ता पनि धेरै कम हुन्छन्, जसलाई याद रहन्छ- हामी नयाँ दुनियाँको लागि पढिरहेका छौं। यो याद रह्यो भने पनि मनमनाभव हो। तर धेरै छन् जसले दुनियाँवी कुरामा समय बर्बाद गर्छन्, बाबाले के पढाउनु हुन्छ, कसरी पढाउनु हुन्छ, कति उच्च पद पाउनु छ, यी सबै कुरा भुल्छन्। आपसमा लडाईं-झगडा गर्दै समय बर्बाद गरिरहन्छन्। जसले ठूलो परीक्षा पास गर्छन्, उनीहरूले कहिल्यै आफ्नो टाइम वेस्ट गर्दैनन्। राम्रो संग पढ्छन्, श्रीमत्तमा चल्छन्। श्रीमत्तमा त चल्नु पर्यो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी त अवज्ञाकारी हो। श्रीमत्त दिन्छु, बाबालाई याद गर, त्यो भुल्दछौ। यसलाई त कमजोरी भनिन्छ। मायाले एकदम नाकबाट पक्किडेर, डसेर शिरमा बस्छ। यो युद्धको मैदान हो नि। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूमाथि मायाले जित पाउँछ। फेरि नाम कसको बदनाम हुन्छ? शिवबाबाको। गायन पनि छ- गुरुको निन्दकलाई सद्गति मिल्दैन। यस्ता माया संग हार्नेवाला फेरि कसरी रहन पाउँछन्। आफ्नो कल्याणको लागि बुद्धि चलाउनु पर्छ- म कसरी पुरुषार्थ गरेर बाबाबाट वर्सा लिऊँ। राम्रा-राम्रा महारथी जस्तै बनेर सबैलाई मार्ग बताऊँ। बाबाले सेवाको युक्तिहरू त धेरै सहज बताउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले मलाई बोलाउँदै आयौ, अब म भन्छु- मलाई याद गर्यौ भने पावन बन्छौ। पावन दुनियाँको चित्र छ नि। यो हो मुख्य। यहाँ लक्ष्य उद्देश्य राखिन्छ। यस्तो होइन, डाक्टर पढ्नु छ भने डाक्टरलाई याद गर्नु पर्छ। कानून पढ्नु छ भने कुनै वकिललाई याद गर्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- केवल मै एकलाई याद गर। यति भयो पुग्यो, मै तिमी सबै मनोकामना पूर्ण गर्नेवाला हुँ। तिमीले केवल मलाई याद गर। ठिक छ, तिमीलाई मायाले जति नै हैरान गरोस्, फेरि पनि युद्ध हो नि। यस्तो होइन, तुरुन्तै जित पाइयोस्। अहिलेसम्म एकले पनि मायामाथि विजय प्राप्त गरेको छैन, विजय प्राप्त गरेपछि फेरि जगत् जित हुनु पर्छ। गाउने गर्छन्- मै गुलाम, मै गुलाम तेरा...। यहाँ त मायालाई गुलाम बनाउनु छ। त्यहाँ मायाले कहिल्यै दुःख दिदैन। आजकल त दुनियाँ नै धेरै गन्दा छ। एक अर्काको दुःख दिइरहन्छन्। बाबा कति मीठा हुनु हुन्छ, जसलाई आफ्ना लागि कुनै इच्छा छैन। यस्तो बाबालाई याद गर्दैनन् वा भन्छन्- शिवबाबालाई मान्छु, ब्रह्मालाई मान्दिनँ। तर उहाँ दुवै एकसाथ हुनु हुन्छ, दलाल विना सौदा हुनु सक्दैन। बाबाको रथ हो, यिनको नाम नै हो भाग्यशाली रथ। यो पनि जान्दछौ, सबै भन्दा नम्बरवन उच्च उहाँ हुनु हुन्छ। क्लासमा मनिटरको पनि मान हुन्छ। रिगार्ड राखिन्छ। नम्बरवान सिकीलधा बच्चा त यिनै हुन् नि। त्यहाँ पनि सबै राजाहरूले यिनको (श्री नारायणको) रिगार्ड राख्छन्। यो कुरा बुझेपछि रिगार्ड राख्ने अक्कल आउँछ। यहाँ जब रिगार्ड राख्न सिक्छौ तब त्यहाँ पनि राख्छौ। नत्र के मिल्छ? शिवबाबालाई याद पनि गर्न सक्दैनौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यादद्वारा नै तिमी बेडा पार हुन्छ। बेहदको राजाई दिनु हुन्छ। यस्ता बाबालाई कति याद गर्नु पर्छ। भित्र कति प्रेम हुनु पर्छ। यिनको बाबा संग कति प्रेम छ। प्रेम होस् तब तै बर्तन सुनको बन्छ, जसको बर्तन सुनको हुन्छ उसको चलन बडो फस्टक्लास हुन्छ। ड्रामा अनुसार राजधानी स्थापना हुनु छ। त्यसमा त सबै प्रकारका चाहिन्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीमा कहिल्यै रिस आउनु हुँदैन। सम्झिनु पर्छ यदि मैले सेवा गर्दिनँ भने त समय व्यर्थ गरिरहेको छु। शिवबाबाको यज्ञको कुनै सेवा गर्दैनौ भने के मिल्छ? सेवाधारीले नै उच्च पद पाउँछ। आफ्नो कल्याण गर्ने सोख राख्नु पर्छ। गर्दैनौ भने त पद भ्रष्ट गर्छौ। विद्यार्थीले राम्रो पढ्छन् भने शिक्षक पनि खुशी हुन्छन्, सम्झन्छन् यसले मेरो नाम रोसन गर्नेछ। यसको कारण मलाई इनाम मिल्छ। पिता, शिक्षक आदि सबै खुसी हुन्छन्। राम्रो सपूत बच्चाप्रति आमा बुवा पनि समर्पण हुन्छन्। जसले धेरै राम्रो सेवा गर्छन्, बाबा पनि सुनेर खुशी हुनु हुन्छ। जसले धेरैको सेवा गर्छन्, उनीहरूको अवश्य प्रसिद्धि हुन्छ। उच्च पद पनि उनीहरूले नै पाउन सक्छन्। उनलाई रात-दिन सेवाको नै ख्याल रहन्छ। खानेपिनको परवाह राख्दैनन्। सम्झाउँदा-सम्झाउँदै घाँटी नै सुक्छ। यस्ता सिकीलधे, सेवाधारी बच्चाहरूले नै उच्च पद पाउँछन्। यो त २१ जन्मको कुरा हो, त्यो पनि कल्प-कल्पान्तरको लागि। जब रिजल्ट निस्कन्छ तब बुझ्नेछन्, कसले सेवा गर्यो, कतिलाई मार्ग बताइयो। आचरणलाई पनि सुधार्न जरुरी छ। महारथी, घोडसवार, पैदल-सेना नाम त छ नि। सेवा गर्दैनौ भने सम्झिनुपर्यो म पैदल-सेना हुँ। यस्तो कसैले नसम्झियोस्, हामीले धनले मदत गर्यौ, त्यसैले हाम्रो पद

उच्च हुन्छ। यो बिलकुल भूल हो। सारा आधार सेवा र पढाइमा छ। बाबाले त धेरै राम्रो सँग सम्झाइरहनु भएको छ- बच्चाहरू पढेर उच्च पद प्राप्त गर। आफूलाई कल्प-कल्पको घाटा नपार। बाबा देख्नुहुन्छ, यिनीहरूले आफूलाई घाटा पारिरहेका छन्, यिनीहरूलाई थाहै छैन। यसैमा खुशी हुन्छन्- हामीले पैसा दियौं, त्यसैले मालामा समीप आउने छौं। तर पैसा दिए पनि ज्ञान धारण गरेनन्, योगमा रहनन् भने उनीहरू के कामका! यदि दया गर्दैनन् भने बाँकी बाबालाई के फलो गर्ने। बाबा त आउनु भएको छ नै बच्चाहरूलाई फूलसमान बनाउन। जसले धेरैलाई फलजस्तै बनाउँछन् उनीहरूमाथि बाबा पनि बलिहार जानु हुन्छ। स्थूल सेवा पनि धेरै छ। जस्तै बाबा भण्डारीको (किचनमा सेवा गर्नेको) धेरै महिमा गर्नुहुन्छ, उनीहरूलाई धेरैको आशीर्वाद मिल्छ। जसले जति सेवा गर्छ, उसले आफ्नै कल्याण गर्छ, आफ्नो तन (हड्डी) सेवामा दिन्छ। आफ्नै कमाइ गर्छन्। धेरैले दिल देखि प्यारले सेवा गर्छन्। जसले खिटपिछ गर्छ, उसले आफ्नै तकदिर खराब गर्छ, जसमा लोभ हुन्छ उसले धेरै हैरान गर्छ। तिमी सबै वानप्रस्थी हौ, सबैलाई वाणी भन्दा पर जानु छ। आफै सँग सोध्नु पर्छ- सारा दिनमा मैले कति सेवा गर्छु? कति बच्चाहरूलाई सेवा विना सुख आउँदैन। कसै-कसैलाई ग्रहचारी बस्छ, बुद्धिमा वा पढाइमा। बाबाले त सबैलाई एकरस पढाउनु हुन्छ, बुद्धि कसैको कस्तो, कसैको कस्तो हुन्छ। फेरि पनि पुरुषार्थ त गर्नु पर्छ। नत्र त कल्प-कल्पान्तरको पद यस्तै भएर जान्छ। अन्त्यमा जब रिजल्ट निस्कन्छ तब साक्षात्कार गर्नेछन्। साक्षात्कार गरेर फेरि स्थानान्तर (ट्रान्सफर) भएर जान्छन्। शास्त्रहरूमा पनि छ- अन्त्यमा धेरै पछुताउँछन्- व्यर्थमा समय वेस्ट गरे। कल्प-कल्पको लागि धेरै धोका खाए। बाबा त सावधान गरिरहनु हुन्छ। शिवबाबाको त यही इच्छा छ- बच्चाहरू पढेर उच्च पद पाऊन्, अरु कुनै आफ्नो लागि इच्छा छैन। उहाँको काममा आउने कुनै वस्तु छैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू अन्तर्मुखी बन। दुनियाँ त सारा बाह्यमुखी छ। तिमी हौ अन्तर्मुखी। आफ्नो अवस्थालाई हेरेर सुधार्ने पुरुषार्थ पनि गर्नु पर्छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) साक्षी भएर स्वयंको पार्टलाई हेर- म राम्रो सँग पढेर अरूलाई पढाउँछु वा पढाउँदिनँ? आफूसमान बनाउने सेवा गर्छु? आफ्नो समय सांसारिक कुरामा बर्बाद नगर।

२) अन्तर्मुखी बनेर आफूले आफैँलाई सुधार्नु छ। आफ्नो कल्याणको सोख राख्नु छ। सेवामा व्यस्त रहनु छ। बाबा समान रहमदिल अवश्य बन्नु छ।

वरदान:- सफल गर्ने विधिबाट सफलताको वरदान प्राप्त गर्ने वरदानी मूर्त भव संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूलाई वर्सा पनि प्राप्त भएको छ र वरदान पनि प्राप्त भएको छ- “सफल गर अनि सफलता पाऊ”। सफल गर्नु हो बीज र सफलता हो फल। यदि बीज राम्रो छ भने फल नमिल्ने भन्ने हुँदैन। त्यसैले जसरी अरूलाई भन्दछौ- समय, संकल्प, सम्पत्ति सबै सफल गर। त्यस्तै आफ्ना सबै खजानाका लिस्टलाई चेक गर- कुनचाहिँ खजाना सफल भयो र कुनचाहिँ व्यर्थ गयो। सफल गरिरह्यौ भने सबै खजानाहरूबाट सम्पन्न वरदानी मूर्त बन्छौ।

स्लोगन:- परमात्म-पुरस्कार लिनको लागि व्यर्थ र नेगेटिभलाई विदाइ देऊ।

ब्रह्मा बाबा समान बन्नको लागि विशेष पुरुषार्थ: -

ब्रह्मा बाबा समान कुनै पनि कुराको विस्तारमा नगएर, विस्तारलाई बिन्दु लगाएर बिन्दुमा समाहित गरिदेऊ, बिन्दु बन, बिन्दु लगाइदेऊ, बिन्दुमा समाहित भएमा सारा विस्तार, सारा जाल सेकेन्डमा समेटिन्छ र समय वचत हुन्छ, मेहनतबाट छुट्ने छौ। बिन्दु बनेर बिन्दुमा लवलीन हुन्छौ।